Quan rentar-se les mans no és més net

Per MariaS el ds., 17/11/2018 - 21:33

Estem en plena Pasqua jueva. La ciutat fa una olor de xai que et passeja pels carrers com un gos afamat. Hi ha una gentada de por. La mare del Misael amb prou feines el deixa sortir del Palau del governador. Ell no té por. Però la seva mare diu: “Misael, tu no saps amb què pots topar allà fora. Desconeguts i baralles, segur.” Ella no té ni idea que en Misael i la Shaina s’han fet amics a l’esplanada del Temple.

Aquest any hi ha més rebombori. Ja fa un temps que tothom parla de Jesús, el galileu sonat. Anuncia idees sense solta ni volta. És difícil creure-se’l. Busca pobres i leprosos, aquests infeliços impurs que contaminen. Jesús parla amb dones de mala vida, les repudiades que només de dir-ne el nom, s’embruta la boca. També s’apropa als publicans: pu-bli-cans! Jueus que ajuden als romans a canvi d’enriquir-se. Potser sí que dit així, sembla ben tocat del bolet, Jesús.

En Misael viu a casa el pretor, en Ponç Pilat i la seva dona Clàudia Pròcula. Neteja els peus dels convidats. Té el gibrell i la tovallola sempre a punt. La gerra mig plena d’aigua clara, ben clara. Va en compte a no esquitxar; no els agrada, és matusser. Quan aboca l’aigua i treu la pols del camí, frega els peus rugosos del visitant per a treure-li el cansament. Després eixuga la pell sense fer massa força i s’assegura que quedi ben seca. Ho fa molt bé. Per això, el volen preparat a tota hora per rentar peus dels visitants. Està súper content perquè així no ha de carregar sacs, o treure les puces d’alguns animals.

Aquests dies de festa s’han conegut en Misael i la Shaina. Ell és divertit i enginyós, malgrat s’entrebanca a vegades amb les paraules. A la Shaina això li fa riure, però és un riure tan net que no té malícia, més aviat s’encomana. La Shaina és la nena dels ulls bonics, uns ulls que parlen i escolten, molt bonics. És la de colla de Jesús. L’Amic, ella li diu. El sonat, respon en Misael.

Aquest matí ell ho ha seguit tot fil per randa. Els grans Sacerdots han portat Jesús molt d’hora al Palau, poc després que hagués cantat el gall. Treien foc pels queixals. Ja duien estona provant d’enfonsar-lo, però no en tenien prou amb unes quantes garrotades. Volien una pena més gran. Es veia claríssim que entabanaven al governador. Buscaven treure’s de sobre l’esvalotador.

El governador ha interrogat una estona l’acusat, però no n’ha tret res. Jesús gairebé no parlava, el seu silenci l’ha fet enfadar. Després Pilat ha provat una estratègia per escapolir-se de la situació: canviar Jesús per Barrabàs, un mala peça. Però, als Sacerdots no els servia de res el canvi. Ells tenien clar qui volien eliminar.

Per un moment en Misael ha cregut que estava de sort, Jesús. Vet aquí què ha passat: la seva senyora, Clàudia, a vegades explica somnis a la guaridora. La guaridora els entén i hi troba senyals. Avui, ha passat mala nit, la senyora. Ha somiat amb Jesús i alguna cosa ha vist la guaridora en el somni, que no li ha fet bona espina. Per això quan la senyora Clàudia ha escoltat les paraules absurdament acusadores dels Sacerdots, no s’ha pogut aguantar. Ha cridat al Misael amb la cara desfigurada i li ha demanat que donés, de pressa, una nota al seu marit.

El vailet, és clar, no sap llegir. Però ha parat l’orella quan Ponç Pilat l’ha pronunciat en veu baixa. “Desentén-te del cas d’aquest just...”. És cert que sembla sonat; però no fa cap mal, pensa en Misael. La seva senyora l’ha vist en somnis i ha sabut que no calia matar-lo.

Després de la nota, Pilat encara estava més confós. Però quan ha sentit que els Sacerdots deien “Aquest home va en contra de Roma!”, s’ha decidit. Ell és fidel a Roma. Roma és com el seu Jahvè. Roma li dona tot. Sobretot la poltrona. Així que s’ha rentat les mans per treure’s la culpa del damunt. Però aquestes mans no són pas netes, es veu d’una hora lluny. Són més nets els peus plens de pols que renta en Misael cada dia, que les mans de Pilat.

En Misael pensa en la Shaina. Estarà molt trista de saber-ho. Perquè Pilat ha canviat la seva fidelitat a Roma, per la vida d’aquest sonat. I això que la senyora Clàudia l’ha avisat...